

# SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

3. BŘEZNA 2024

## Z obsahu:

### Poznejme pravdu o sobě samých

Homilie papeže  
Františka při mši svaté  
na Popeleční středu  
14. února 2024, Řím,  
bazilika svatě Sabiny  
- strana 2 -

### Svatý Maxmilián Libor Rösner - strana 4 -

„Pamatuj, abys světil  
den sobotní“  
Tomáš Niggel OSB  
- strana 5 -

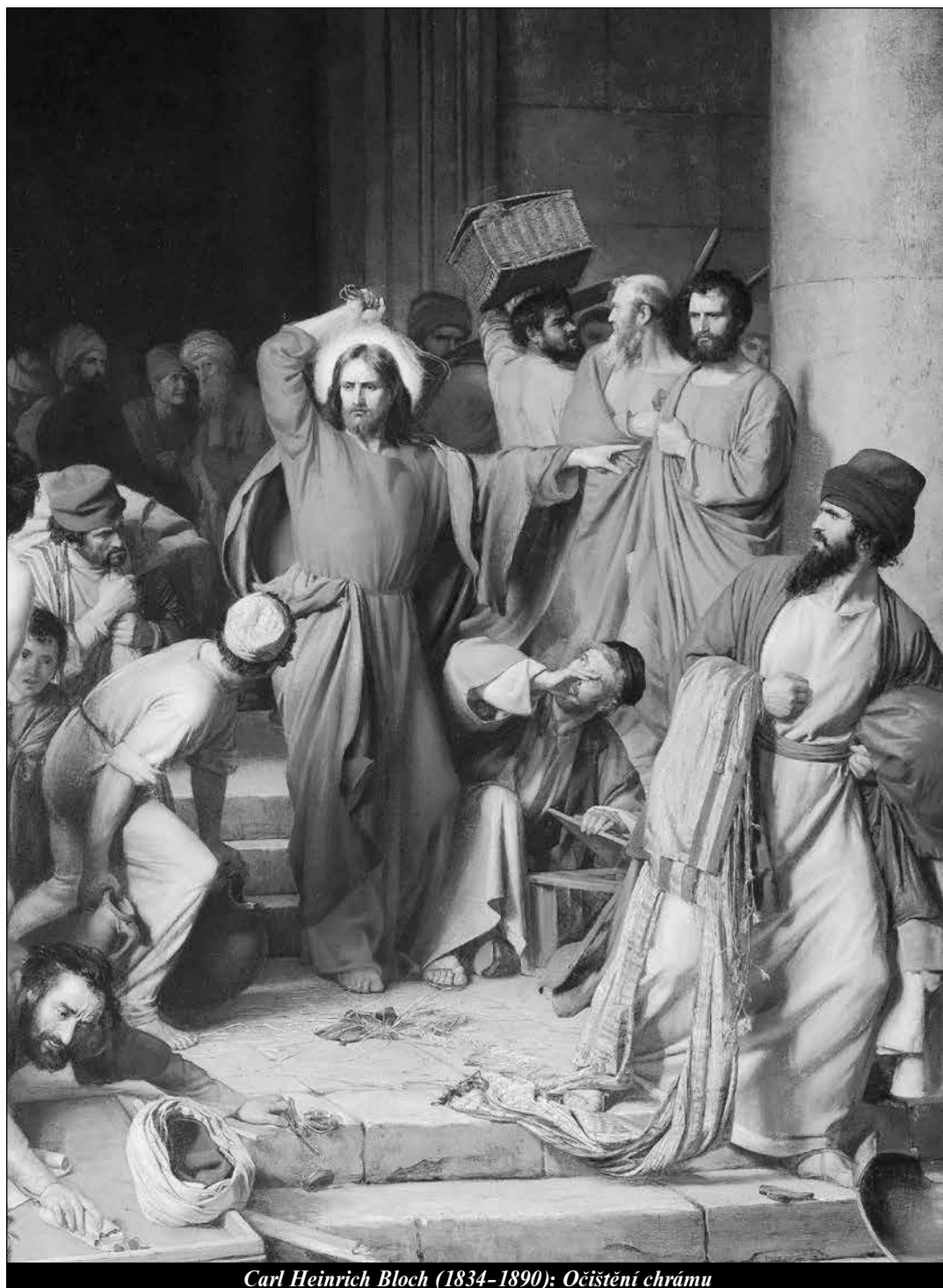
„Bůh je větší  
než naše srdce“  
Kardinál J. Meisner  
- strana 6 -

Pánovo svědectví o sobě  
Ct. Fulton J. Sheen  
- strana 7 -

Mons. Jan Graubner se  
setkal se zástupci iniciativ,  
které se zasazují o ústavní  
zakotvení tradičního  
manželství  
- strana 9 -

Luisa Lateau (1850-1883)  
Jean-Marc Derzelle  
- strana 10 -

Heřman Josef (21)  
Wilhelm Hünermann  
- strana 12 -



Carl Heinrich Bloch (1834-1890): Očištění chrámu

## „Pamatuj, abys světil den sobotní“

**T**ak to stojí na první desce Desatera, které bylo dáno Mojžíšovi na hoře Sinaj jako věčně platný zákon. Pro svěcení soboty platily ve Starém zákoně velmi přísné předpisy, byly dokonce odpočítány kroky, které bylo dovoleno v sobotu učinit.

Je to nyní v Novém zákoně snazší?

Pokud se týká kroků, ano. Ale pokud jde o oběť? Zápalné oběti se změnilly v jemnější oběť pokrmových darů. Přináší se chléb a víno, ale ty se Kristovým slovem, kterému kněz propůjčuje svůj hlas, proměňují v Kristovo Tělo a Krev. Ale nejen to, současně se tím zpřítomňuje oběť kříže na Golgotě. Proto byla v prvotním křesťanství účast ve večeři Páně tak samozřejmá, že nevyžadovala žádné příkázání. Vedla k tomu všechny sama láska k Pánu. Když později láska ochladla a situace se změnila, musela církev věřícím připomínat posvátnou povinnost pod těžkým hříchem.

Tak není Bohem chtěné slavení postní doby, která začíná Popeleční středou, myslitelné bez svěcení neděle, dne Páně. Co pro nás neděle znamená, ukazuje nám nepřekonatelným způsobem mistr duchovního života Romano Guardini v knize *Neděle večera, dnes a navždy*, kde píše:

„Neděle není jen záležitostí jednotlivce, jeho náboženského smyslu a jeho potřeby klidu, nýbrž i věcí společenství, přesněji řečeno společenského řádu. Pokud není do tohoto řádu zasazena, ztrácí nejen důstojnost, která z ní vyplývá, nýbrž je narušována všemi zájmy a liknavostmi, kterým stojí v cestě.“

Neděle byla těmito zájmy vždy ohrožována. Víra a odpovědnost za náboženskou zdraví lidu musela o posvátnost neděle stále znovu bojovat a výsledek tohoto boje tvořil měřítko pro onen stav zdraví. Ten se ocitl v kritickém stavu, když většina přestala pokládat křesťanský řád za platný, protože se jí zdál cizí, a dokonce nepřátelský.

Mezitím se rozvinuly hospodářské formy, které jsou určovány výlučně technicko-ekonomickými hledisky a pro které se křesťanský životní řád jeví jako překonaný nebo jako překážející. A tak je dnes otázkou, zda křesťanská část obyvatelstva po-

kládá svou víru za významnou do té míry, aby nutila techniku a hospodářství respektovat její hlediska. Že takový ohled je možný, je předem jasné. Pokud bychom přijali fakt, že zachovávání neděle by přineslo s sebou rozhodující průmyslové a obchodně technické výhody, jistě by se našla cesta, jak je prosadit. Jde tedy konec konců o to, zda je věřící část obyvatelstva rozhodnuta zachovat řád, který celá tisíciletí formoval život, anebo se nechá dotlačit k tomu, aby jej obětovala z čistě světských hledisek, která jsou navíc stále v pohybu a mohou se navzdory doktrinálním tvrzením opět změnit.

V den Páně je křesťan svobodný a má si v této svobodě vždy znovu vnitřně uvědomit svůj stav vykoupení. Proto je význam neděle tak veliký. Jakmile ji věřící přestane smysluplně prožívat, překryje u něho to, co je pomíjející, vědomí věčného Boha, ale také vědomí hloubky jeho vlastní

---

*Nová doba zapomněla na něco zcela zásadního:  
Všechny složky bytí - věci,  
jednání, řády - nabývají svého  
smyslu teprve tehdy,  
když svým věcným obsahem  
získávají náboženskou dimenzi.*

---

bytosti. Musí totiž věřit nejen v Boha, ale také v to, čím se sám stal v důsledku vykoupení. To nám každodenní život ustavičně překrývá: slabosti znehodnocují, omyly matou, zlo nás připravuje o naši důstojnost; v neděli se má vědomí, které má mít křesťan o svém vlastním bytí, znovu upevnit a prohloubit. Když se tak neděje ani v neděli, zmizí tato důstojnost z našeho vědomí.

Ustavičnou prací se vytrácí to, co se nazývá „stvořitelská přestávka“, vnitřní sebeosvobození a vymanění. Víře nepřátelský instinkt velmi dobře ví, že když se mu podaří vykořenit neděli, ztratí člověk svůj náboženský postoj a vydá se všanc ekonomickým a politickým tlakům.

Neděli není možno nahradit „klouzavým volnem“. Kdo si to myslí, nezná ani

podstatu neděle, ani podstatu člověka. Věřící opravdu tomu, že je možno tři tisíce let panující svrchovanost dne Páně nahradit kalendářním termínem, který na rozkaz moderního pragmatismu skáče z jednoho dne v týdnu na druhý? Lidská duše se má podrobit technicko-ekonomickému diktátu? Jen Pán všech dnů může stanovit svůj den a obdařit jej onou posvátností, kterou prožívá nitro otevřené víře a ze které těží i ti, již v něho nevěří, a to v míře, kterou si nejsou ani schopni uvědomit.

To nás přivádí blíže k další úvaze. Dnes je snaha tvrdit, že moderní člověk nepotřebuje žádné náboženství. Čím bylo dříve pro něho náboženství, tím je nyní pro něho práce, kulturně-politický pokrok a příroda.

Nová doba zapomněla na něco zcela zásadního: Všechny složky bytí - věci, jednání, řády - nabývají svého smyslu teprve tehdy, když svým věcným obsahem získávají náboženskou dimenzi. Není tomu tak, že člověk je sám v sobě úplným, a pokud cítí potřebu, může zaujmout také nějaký náboženský vztah, nýbrž jeho bytost je úplná teprve tehdy, je-li zakořeněna v náboženské podstatě.

Totéž by bylo možno říct o přírodě. Správný vztah k přírodě nespočívá v tom, že pociťujeme, jak dobrý je vzduch a jak krásná je krajina. Jde o zcela životní, vnitřní vztah člověka k tomu, co venku tiše roste jako strom, tyčí se do výše jako hora, plyne jako řeka. To může vyrůstat jen z lidské hloubky, která se odtud musí opět sama probouzet a rozvíjet.

Celý problém spočívá konec konců v otázce, jak dalece jednotlivce, případně skupina či směr, ke kterému patří, ctí a respektuje křesťanský životní řád. Když se podrobněji podíváme na důvody, pro které se neděle prohlašuje za překonanou, nejhlubším motivem je buď lhostejnost, nebo i nepřátelství ke křesťanství. Obtíže, které stojí v cestě slavení neděle, je možno překonat. Jde o něco v podstatě velmi rozhodujícího. „Křesťané v tomto ohledu nemohou být příliš změkčilí, protože bojují a zasazují se za člověka.“ (R. Guardini)

*Překlad -Iš-*

## „Bůh je větší než naše srdce“

Slovy modlitby Otče náš „jako v nebi, tak i na zemi“ se hlásíme ke své životní normě: co platí v nebi, má platit i pro nás na zemi. A v evangeliu se říká, že v nebi je víc radosti nad jedním hříšníkem, který dělá pokání, než nad 99 spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. Tady zřejmě náš životní princip „jako v nebi, tak i na zemi“ už neplatí. Jak jinak by bylo možné, že svátost, která v nebi vyvolá tolik radosti, vyvolává na zemi tolik výhrad? Není-li to také tím, že si raději necháme uznale klepat na ramena, nebo to příležitostně také sami děláme, než se při svátosti smíření pokorně udeřit v prsa a vyznat: „Pane, odejdi ode mne, protože jsem hříšník“ (Lk 5,8)? Mohu to říci úplně upřímně: Během let se mi před kázáním bušení srdce postupně zmenšovalo, ale při zpovědi nikoliv. Svátost pokání je nám proti srsti. Zasahuje naši pýchu!

### Člověk je sám sobě příliš malým měřítkem

„Bůh je větší než naše srdce,“ říká první list Janův (3,20). Žádný člověk by nevyšel sám ze sebe, kdyby nad sebou neměl slitovného Boha. Přitom samozřejmě dělá i zkušenost, že se nechce zavázat přijmout Boží měřítko, a že tedy neodpovídá Božím očekáváním. Protože tento chybný postoj je pro něho nesnesitelný, obrací se člověk k sobě samotnému. Takový člověk mluví o tom, že je sám svým pánem, určuje sebe sama a sám pro sebe rozhoduje, co je dobré nebo zlé. Domnívá se, že pak nepotřebuje odpuštění. Ale Bůh má o nás tak velké mínění, že nám se svým Synem říká: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec!“ (Mt 5,48) My, lidé, si však o sobě myslíme tak málo, že se spokojíme sami se sebou.

V tom je bida současného křesťanství, že už nevíme, co si počít se svátostí smíření. Čím bychom se mohli provinít, to už vůbec nesmí existovat, podle slov: Co nemá být, to nesmí být! Protože nechci být hříšníkem, nesmí pro mne existovat hřích. Neboť člověk by nakonec chtěl být svým vlastním pánem a Bohem! Tak na jedné straně prožívá, že už vůbec nepocituje hřích, na druhé straně však vidí,

že v jeho podvědomí všechno protibožské, a tedy i protilidské, běsní dál a dělá ho nakonec nemocným. Není příkazem doby si znovu uvědomit, že jsme hříšníci, a vyprošovat si osobní odpuštění?

### Dokud jsem zamlčoval hřích, moje kosti chřadly, celý den jsem nařikal...

Už Starý zákon zná tento stav, když říká: „Kdo tají své viny, nebude mít štěstí; kdo je vyznává a opouští, dojde slitování.“ (Př 28,13) Nebo: „Dokud jsem zamlčoval hřích, moje kosti chřadly, celý den jsem nařikal!“ (Ž 32,3) Milé sestry a bratři, říkám totéž přirovnáním: Bůh je všudypřítomný, a přesto se Kristus, Syn Boží, stává hmatatelným při slavení posvátné Eucharistie a výslovně zdůrazňuje: „To činite na mou památku!“ Jistěže jsou různé formy pokání, ale Kristus své odpuštění hříchů dělá pro nás konkrétním způsobem prostřednictvím lítosti, vyznání, rozhřešení a pevné vůle k polepšení života ve svátosti smíření, svátosti pokání. Jak důležitá je to svátost, je vidět z toho, že nám daroval zpověď hned v den Velikonoc, skoro ještě se zakrvácenýma rukama a srdcem.

### Pokání jako osvobození k velikosti Boží

První člověk se po hříchu schovává před Bohem. Bůh ho hledá a Bůh ho volá ven z úkrytu do své blízkosti: „Adame, kde jsi?“ (Gn 3,9) To je vlastně průběh osobní zpovědi. Bůh nás hledá a volá nás v naší ztracenosti, abychom se vzdali svých úkrytů a opevnění, zjednali mu přístup do svého bytí.

Svátosti nejsou uměle naočkovány do našeho přirozeného života, ale plně odpovídají přirozenému průběhu života a naplňují ho. Mnozí lidé se dnes dusí sebou samými. Proto mohou mluvit jen sami o sobě, myslet jen na sebe, hrát jen o sebe. Největším dobrodiním by však pro ně bylo, kdyby se mohli bez zábran vyslovit. Vyslovení se, rozhovor, je Kristem zvolená vnější podoba svátosti smíření. Ve zpovědi je kněz povinen mlčet, aby naslouchal, a člověk má možnost vyjádřit se po důkladném zkoumání se-



Kardinál Joachim Meisner

be sama. Protože každý člověk jde k Bohu svou vlastní cestou, je to možné jen v osobním vyznání. To se ukazuje velice zřetelně v Novém zákoně. Tam jde Pán za ztracenou ovci a zanechává oněch 99.

### Začneme znovu a pomáhejme si navzájem...

Žena v evangeliu převrátí celý dům, aby hledala a našla ztracenou drachmu. Milosrdný otec čeká trpělivě na svého ztraceného syna, aby ho sevřel v náručí.

Všechno dobro ve světě, ale i všechno zlo je nejdříve přítomné v lidském srdci. V listě sv. Jakuba se k tomu říká: „Každý je uváděn do pokušení svou vlastní žádostivostí, která jej láká a svádí. Žádostivost pak počne a porodí hřích a dokonalý hřích plodí smrt.“ (Jak 1,14–15) Naopak, kdo ve svátosti smíření přijal odpuštění, dává je dále. Je to přímo znamením, zda jsme se správně zpovídali, můžeme-li přijaté odpuštění rozdávat dále. Tak jednotlivá zpověď proměňuje rodinu, skupinu a obec. To je cesta, jíž Bůh dává přednost a která vede k odpuštění a obnově světa. Celé evangelium nám to ukazuje!

Pro řadu křesťanů je ještě pravidelná zpověď samozřejmostí. Zvu ale i ty ostatní, aby opět pravidelně přijímali svátost smíření. Začneme se čtvrtletní zpovědí! Čtvrt roku je stále ještě přehledný časový úsek, z něhož můžeme Bohu skládat účty. Kromě s tím spojené duševní hygieny se nám dostane nejvyššího Božího daru, odpuštění, které pak můžeme ve svém životním prostředí předávat dále, abychom je obnovili. To je smysl předvelikonoční kající doby. Nedejme se proto zmást všelijakými otázkami a diskusemi, ale začneme znovu a pomáhejme si navzájem!

Archiv Světla

**ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH BLAHOŠLAVENÉ**

**RADEŽI SMRT NEŽ HŘÍCH • PŘÍBĚH ANKY KOLESÁROVÉ**

*Magdaléna Rusiňáková • Ze slovenštiny přeložila Denisa Štrbová • Redakce Ivana Trefná • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Úvod Pavol Hudák*

Anka Kolesárová (1928–1944), mučednice čistoty a první blahoslavená Slovenka, která nebyla řeholnicí, se na sklonku druhé světové války stala obětí válečného zločinu, jež na ní spáchal voják Rudé armády. Příběh jako ona zažily desítky lidí u nás... Rudá armáda postupuje koncem války na západ. Je čeho se obávat, a tak se rodina Kolesárova ukryje ve sklepech. Jeden z rudoarmejců si při prohlídce sklepa krásnou šestnáctiletou dívku vyhlédne a přikáže jí, aby šla s ním. Když dívka nesouhlasí, dá jí voják na výběr: buď půjde a bude jí po vůli, anebo ji zabije. A tak se i stane. Když se mu odmítne podvolit, umožní jí krátké rozloučení s tatínkem a zastřeší ji. „Příběh této obyčejné dívky nemá daleko od našich příběhů. Její hrdinská odvaha obětovat svůj život pro křesťanské hodnoty, vnitřní krásu a důstojnost ženy dodala naději mnohým, aby žili v čistotě a bojovali každodenní boj,“ říká P. Pavol Hudák, iniciátor jejího blahorečení.

*Karmelitánské nakladatelství  
Brož., 130x190 mm,  
120 stran + 8 stran barevné  
obrazové přílohy, 199 Kč*



**POBOŽNOSTI (NEJEN) PRO DOBU POSTNÍ**

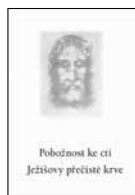


**KŘÍŽOVÁ CESTA ZA SMÍŘENÍ V RODINÁCH**

*Mária Vicenová • Ze slovenštiny přeložila Františka Böhmová*

Křížová cesta slovenské autorky za smíření v rodinách nabízí zamyšlení a modlitby, prohlubující živou víru v uzdravující lásku.

*Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 100x115 mm, 60 stran, 59 Kč*



**POBOŽNOST KE CTI JEŽÍŠOVY PŘECISTĚ KRVE**

Těm, kdo se po 12 roků denně pomodlí sedmkrát *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* ke cti Ježíšovy přecistě krve, slibil Božský Spasitel udělit veliké milosti. Toto zaslíbení, které obdržela sv. Brigita, bylo potvrzeno papežem Inocencem X. Modlitby *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* jsou v pobožnosti doplněny sedmi krátkými modlitbami. Pobožnost schválila Svatá kongregace *Sacro Collegio de propaganda fide* a papež Klement XII.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.  
Druhé vydání • Brož., A6, 16 stran, 19 Kč*



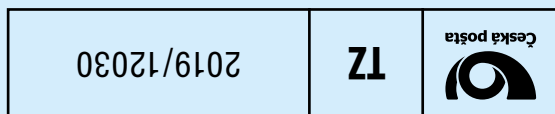
**TAJEMSTVÍ SPÁSY • POBOŽNOST K SV. BRIGITĚ**

15 modliteb vztahujících se k umučení a všem ranám Krista, které zjevil svatě Brigitě Švédské náš Pán v kostele sv. Pavla v Římě.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM  
vydání druhé • Brož., A6, 32 stran, 19 Kč*

**Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803**  
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: [objednavky@maticecm.cz](mailto:objednavky@maticecm.cz)

**Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách [www.maticecm.cz](http://www.maticecm.cz).**



**Matice cyrilometodějská s. r. o.**  
Dolní nám. 24  
779 00 Olomouc